

RESSÒ DE LA PARAULA

Lapidació de l'Església (1)

L'allau de crítiques i denúncies que estem rebent a l'Església ens fan patir i ens entristeixen profundament. Despertem dintre nostre moltes sensacions i interrogants, que han de tenir el seu lloc en la reflexió i en la pregària.

Així, reflexionant i pregant, vaig recordar un text del conegut teòleg Karl Rahner, que en el seu moment, em va impressionar i que avui pot resultar il·luminador. Escrivia en 1947, en el seu article «Església dels pecadors»:

«Els erudits de l'Esclat i els fariseus —dels quals n'hi ha, no només a l'Església, sinó per tot arreu i amb totes les disfresses— arrossegueu altra vegada davant del Senyor a la "dona"... i l'acusen d'haver estat enxampada cometent adulteri.. La dona no podrà negar-ho. És un escàndol. No hi ha res que dissimular. Pensa en els seus pecats, que realment ha comès i oblida l'amagada i manifesta magnificència de la seva santedat. Però no vol negar res. És la pobre Església dels pecadors. La seva humilitat, sense la qual no seria santa, només sap de la seva culpa. I està davant aquell al qual ha estat confiada, davant aquell que l'ha estimada i s'ha lliurat per ella per a santificar-la, davant aquell que coneix els seus pecats millor que els qui l'acusen. Però ell calla. Escriu els seus pecats en la sorra de la història del món, que aviat s'acabarà i amb ella la seva culpa... I condemna la dona només amb el silenci del seu amor, que dóna gràcia i sentència llibertat. En cada segle hi ha de nous acusadors d'aquesta dona i es retiren una vegada i altra, començant pel més vell, un rere l'altre. Perquè cap d'ells no estava sense pecat. I al final el Senyor resta sol amb la dona. I aleshores s'aixecarà i mirarà a l'adúltera, la seva esposa, i li preguntarà: "On són...?" El Senyor se li acostarà i li dirà: "Tampoc jo et condemnaré." Besarà el seu front i li dirà: "Esposa meua, Església santa".»

Aquest text és al rerefons d'un altre article del mateix teòleg, «Església pecadora, segons els escrits del Concili Vaticà II» (1966), que mostra com el Magisteri reconeix, amb una bona pila de Sants Pares de la tradició i de grans teòlegs del segle xx, que l'Església és alhora santa i pecadora. Entre aquests teòlegs destaca un de més agosarat i fidel a la tradició dels Sants Pares, que en el seu llibre sobre l'Església, titulat *Sponsa Verbi* (Esposa del Verb), explica que ella és també *Casta meretrix*.

Però el que ens interessa, en primer lloc, a propòsit d'aquesta aplicació feliç de l'escena de l'Evangeli de sant Joan (8,1-11) a l'experiència de l'Església, és el contrast entre les mirades dels acusadors i la de Jesucrist. L'Església és com la dona denunciada. Els acusadors van amb la llei en la mà i, segons la llei, ells tenen tota la raó. Per tant, ha de ser castigada (altra cosa és la darrera intenció dels acusadors, que segons l'evangelista, era ben bé altra). La mirada de Jesús és radicalment distinta. Entre les dues, l'Església ha viscut i viurà sempre.

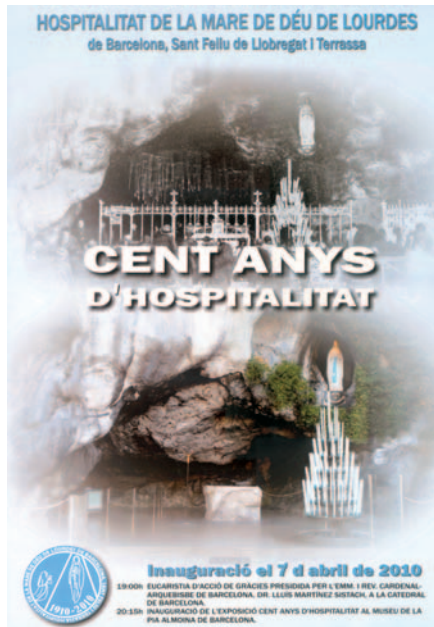
—Estem exposats a la mirada de la societat i blasmat per la cridòria d'acusacions, que potser tenen raó, en part, si més no. No neguem els nostres pecats, ni gosem aixecar el cap, disposats a complir la llei.

—Però el més important és davant qui som nosaltres: el nostre ésser més autèntic, qui som nosaltres de debò, es manifesta davant d'una altra mirada i sota una altra paraula.

—Jesús ens mira amb justícia, amb veritat i amb amor: la conjunció d'aquestes virtuts és la veritable saviesa.

No cal insistir en allò que el Papa Benet XVI ens ha recordat: la Veritat es realitza en l'Amor i l'Amor viu en la Veritat. Quina és la veritat dels homes? Quin el seu amor? Hem de saber respondre a la llei humana, tot i que, com deia el rei David, preferim caure en les mans del nostre Déu, abans que en les dels homes.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

nònicament el 1910 pel bisbe Joan Laguarda, com una obra diocesana d'apostolat amb projecció especial envers els malalts. L'horari de l'exposició és de dimarts a dissabte, de 10 a 14 i de 17a a 20 h. Diumenges d'11 a 14 h. Dilluns, tancada. Tel. 933 152 213.

GLOSSA

Serem al teu costat

Un pare i una mare escrivien unes ratlles el dia del bateig de la seva filla. Pensant en ella, ben segur que moguts per la força de l'Esperit, deien: «Que aquest camí de seguiment de Jesús que avui comences, filla, t'ajudi a fer teus uns principis ben fermes. Sigues bona persona, ajuda la gent que ho necessiti, estima la teva família, els teus amics i companys i... a tothom. Valora el que tens, tingues ben present que no tothom és tan afortunat com tu i que per tant caldrà compartir. Treballa per aconseguir un món millor i més just del que l'has trobat. Procura conèixer i estimar els ensenyaments de Jesús i segueix-los. Nosaltres serem al teu costat per ajudar-te.»

Enmig de les reflexions també adreçaven a Déu la seva pregària: «Gràcies, Pare, per la nostra filla, perquè és com és, pel seu somriure, per les seves rialles, pels seus plors, per les seves mirades, per les seves xerrades que encara no entenem però que resulten igualment divertides, per fer-nos tan feliços durant aquests mesos, des que arribà a casa, i ben segur que durant tota la nostra vida.

»Que sigui bona germana del seu germà. Que estiguin a prop l'un de

l'altre per gaudir junts dels bons moments i compartir també ple-gats les estones difícils. Que aprenguin a estimar, sentint-se estimats pels qui els envolten. Que siguin humils i generosos, lluny de qual-sevol egoisme. Que contribueixin a donar llum i sentit a les nostres vides. Que nosaltres siguem testimonis i referents per a ells dels vostres ensenyaments.»

Els pares d'aquests germans agraeixen a Déu els fills que els ha donat i que amorosament han acollit. Ho fan, alhora, amb una pregària de lliurament humil i confiat a la voluntat del Pare. Sentint-lo present en les seves vides i en la seva família. Expressen el desig que aquests fills facin del seguiment de Jesús norma de vida. En la pregària, relació viva amb el Pare, manifesten disponibilitat per col·laborar en aquest procés de creixement en la fe que comença en el baptisme. «Veniu, fills meus, escolteu-me; us ensenyaré de venerar el Senyor» (Sl 34,12). El Pare de tots escolta les pregàries que li adrecen els pares i les mares pels seus fills, i les acull.

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

▶ Em dieu que sou pobres. Benaurat aquell que té la gran sort de saber-se pobre, perquè la nostra desgràcia ens ve de no veure'ns tal com som.

▶ Me decís que sois pobres. Bienaventurado el que tiene la gran suerte de saberse pobre, pues nuestra desgracia nos viene de no vernos tal como somos.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE III DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més que el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home». Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen». Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / m'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejaven el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança». Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles». Els quatre vivents responien: «Amén». I els ancians es prosternaren adorant.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 21,1-19)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar». Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim». Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No». Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu». Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor». Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar». Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar». Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles y les dijo: «¿No os habíamos prohibido formalmente enseñar en nombre de ese? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.»

Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. La diestra de Dios lo exaltó, haciéndolo jefe y salvador, para otorgarle a Israel la conversión con el perdón de los pecados.

Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que le obedecen.»

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús y los soltaron. Los apóstoles salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el nombre de Jesús.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, en la visión escuché la voz de muchos ángeles: eran millares y millones alrededor del trono y de los vivientes y de los ancianos, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza.» Y oí a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo lo que hay en ellos—, que decían: «Al que se sienta en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos.» Y los cuatro vivientes respondían: «Amén.» Y los ancianos se prostraron rindiendo homenaje.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 21,1-19)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás apodado el Mellizo, Natanael el de Caná de Galilea, los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar.» Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo.»

Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?» Ellos contestaron: «No.» Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis.» La echaron, y no tenían fuerzas para sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo que Jesús tanto quería le dice a Pedro: «Es el Señor.» Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se echó la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos cien metros, remolcando la red con los peces.

Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger.» Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad.» Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos, después de resucitar de entre los muertos.

Faç del Crist ressuscitat.
Pintura del Greco. Museu del Prado. Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29 □ **dimarts**: Ac 7, 51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35 □ **dimecres**: Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40 □ **dijous**: Ac 8,26-40 / Sl 65 / Jn 6,44-51 □ **divendres**: Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8 □ **dissabte**: Ac 9, 31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69 □ **diumenge** vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.): Ac 13,14.43-52 / Sl 99 / Ap 7, 9.14b-17 / Jn 10,27-30.

L'Evangeli d'avui és una pàgina afegida a la primera redacció del text de Joan. Escrita per l'evangelista o algun deixeble, ens presenta dues escenes situades a la vora del Mar de Galilea: l'aparició de Jesús a un grup de deixebles i un diàleg entre Jesús i Pere.

En la primera escena, la pesca miraculosa revela la presència de Jesús ressuscitat. Els deixebles eren pescadors. Pescar era el seu ofici i el coneixien bé, però aquella nit, malgrat els seus esforços, no van pescar res. Rendits i abatuts varen tornar a casa. Aquest resultat desconsolador de la nit contrasta amb la xarxada fàcil i abundant del matí arran de l'ordre que Jesús els havia donat. Ja

s'hi podien escarrassar aquells pescadors, que sense Jesús no podien fer res. Quan tornaren a la vora del llac, Joan, Pere i els altres deixebles ja havien reconegut el Senyor. Ell mateix preparà el menjar per a tots i els el repartí. En aquells pans i aquells peixos l'evangelista insinua el misteri de l'Eucaristia, misteri en què l'Església es troba cada dia amb el Ressuscitat.

La segona escena és un diàleg entranyable entre Jesús, el pastor suprem, i Pere, encarregat de cuidar el ramat de Jesús. La pregunta de Jesús «Simó, fill de Joan, m'estimes?» repetida per tres vegades recorda, per contrast, les tres negacions de Pere durant la passió. Al ma-

teix temps, la insistència del Mestre posa en relleu la importància de la missió encomanada a Pere: una missió totalment orientada al Crist, una missió feta de renúncia personal i donació total. De fet, l'última declaració del Ressuscitat preannuncia el destí de Pere que, com el bon pastor, donarà la vida per les seves ovelles i glorificarà Déu amb la seva mort.

La litúrgia d'aquest tercer diumenge de Pasqua ens ha presentat, doncs, un itinerari de vida cristiana: una vida senzilla i humil, feta de treball, compromís i testimoni, guiada pel Pastor suprem i pels pastors del seu ramat.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Crist guaridor: Penitència i Unció dels malalts

Els catòlics i els ortodoxos confessem els set sacraments. És veritat que tots ells fan la seva òrbita al voltant del Baptisme i de l'Eucaristia.

Pel que fa a la Penitència, el mateix Concili de Trento diu que els Sants Pares l'anomenen *laboriosus quidam Baptismus (com un Baptisme laboriós)*. L'Edat

Mitjana coneixia també aquesta dita sobre la Penitència: «Segona taula de salvació després del Baptisme»: *Secunda post Baptismum tabula*.

Quan el pecador ha perdut la fe viva, des de la seva actitud *decaiguda*, s'aixeca de nou a la fe viva que actua per l'amor i que brolla, segons Tomàs d'Aquino, amb el do de la gràcia santificant. En el sacrament de la Penitència, l'amor de Déu que justifica es rep des d'una situació decaiguda: de pecat que Déu perdona. Però en la

Penitència sacramental no només celebrem aquest perdó dels pecats sinó que celebrem la gràcia que Déu dona al pecador i, en definitiva, celebrem per la fe el gran do que és la Mort i la Resurrecció de Crist. Semblantment podem parlar de la Unció dels malalts. Aquí, més que posar èmfasi en la situació de pecat —que es pot donar o no—, cal emfatitzar la situació de malaltia, desvalgut o ancianitat, des de la qual el Senyor aixeca i fortifica el desvalgut. Cal subratllar per tant el gest de Crist, guaridor del cos, de l'ànima i de l'esperit del malalt i desvalgut.

Aquest gest del Messies sobre el desvalgut es visualitza en la Unció dels malalts. Gràcia en visibilitat i conversió interior s'ajunten en la celebració de la fe en Crist mort i ressuscitat.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA

JOAN BOTAM

Cristians, instruments de diàleg

El P. Joan Botam, caputxí, ha estat guardonat amb el II Premi en Convivència i Diàleg Interreligiós, que atorga el Grup de Treball Estable de Religions, amb l'objectiu de reconèixer i promoure la convivència, el coneixement i el diàleg entre les religions com a cultura de Pau —dirigit a persones o a entitats catalanes. El P. Botam afirma que aquest premi suposa «el públic reconeixement a una trajectòria de servei feta amb vista al retrobament entre gent de sensibilitats diverses, no solament per raons confessionals».

En quin punt es troba el moviment ecumènic a Catalunya?

Si prenem com a punt de referència l'any 1954, quan tímidament es feren els primers contactes entre protestants i catòlics romans, anem prou bé; hem fet les passes endavant. Comptem amb instàncies de treball de marcada vocació ecumènica a tots els nivells. Al respecte, som pioners; crec que les nostres arrels ens hi porten.

Des de l'any 1984, quan foren aprovats els estatuts del Centre Ecumènic de Catalunya, han passat moltes coses. Durant aquests anys de convivència entre les diverses confessions, quins punts de convergència destacaria?

Ens hem fet uns i altres mútuament més creïbles; reunits en nom del Senyor, hem pregat i sincerament hem compartit els desigs d'unitat en la diversitat com Ell vol; hem fet gestos de denúncia de les injustícies socials i, poc o molt, hem fet aportacions solidàries, atesos els reptes del moment present; i hem experimentat la necessitat que tenim de ser interlocutors, senzillament com a cristians.

Es pot dir que els cristians som instruments de diàleg, de reconciliació i de pau?

Probablement ho som cada dia més, bé que no donem la mesura de les nostres possibilitats. No creiem en la qualitat ecumènica de la salvació de Jesús, el Senyor. Mirem massa endins de les nostres Esglésies en detriment del gran objectiu, el Regne de Déu, la pau que és de tots i per a tots.

Oscar Bardají i Martín

«Lo trascendente es esencial»

Miguel Delibes, el autor de treinta y siete obras literarias, ex-director del diario *El Norte de Castilla*, catedrático de Derecho Mercantil, Premio Nadal, Premio Nacional de las Letras, Premio Príncipe de Asturias, Premio Cervantes, miembro de la R.A.E., hombre de bien y de fe católica, cuya esquila mortuoria decía que, «había recibido los Santos Sacramentos y la Bendición Apostólica». Uno recuerda que un periodista le preguntó:

—«Don Miguel: ¿Qué es lo esencial de la experiencia religiosa, de la fe?»

—«Es la convicción que tiene el hombre, de no haber sido creado... para la muerte.»

—«¿La trascendencia es esencial al hombre o este —el hombre— puede vivir sin trascendencia, sin perder, por eso, nada que le sea fundamental?»

—«El hombre puede vivir de todas las maneras posibles. Para mí, en cambio, lo trascendente... es esencial.»

—Kant enseñaba: «Trascender es traspasar los límites de la experiencia sensible.»

—María Moliner en su Diccionario afirma: «Trascender es ir más allá... en todos los actos de la vida.»

—«No estamos creados para la muerte» sino para la Vida eterna.

—De ahí que: la trascendencia: infunde esperanza, fuerza, seguridad, ánimo, alegría.

J. M. Alimbau

PADRES E HIJOS

No existe un modelo ideal de custodia

En conclusión, después de haber ponderado los argumentos en pro o en contra de la custodia compartida, se puede deducir que no existe un modelo ideal de custodia que nos garantice un correcto funcionamiento. La custodia compartida puede resultar muy buena para un niño, y pésima para otro. Depende de múltiples variables: la personalidad y estado mental de los padres, la calidad de las relaciones padres-hijos, el grado de enojo y de cooperación entre los padres, la edad de los hijos, el temperamento y flexibilidad de cada niño. A todo esto hay que añadir un factor importante que quiero resaltar: los padres han de estar dispuestos a tener las mismas pautas educativas y mantener las mismas rutinas con los niños cada vez que estén a cargo de cada uno de ellos. Si no se ponen de acuerdo los padres, van a crear una total desorientación en el niño, que puede tener consecuencias serias en su desarrollo.

En esta disposición es donde se verá la buena voluntad de ambos progenitores: en hacer que los hijos se encuentren en una situación lo más similar posible a la que tenían cuando la familia estaba intacta. Aunque, claro está, todo dependerá fundamentalmente de la capacidad de entendimiento que tengan entre sí los padres. Pero si antes no se ponían de acuerdo en casa —y por esto se han separado— ¿cómo podrán hacerlo ahora?, puede usted argumentarme. Y con razón. Porque aquí está el talón de Aquiles de la custodia compartida: que ya no estaban de acuerdo antes. Este es el punto débil que sólo puede superarse a base de querer lo mejor para los hijos. Un psiquiatra norteamericano, Donald Bloch, ha hecho esta afirmación que da mucho que pensar: una pareja capaz de manejarse adecuadamente en un proceso de separación, debería, en principio, tener un excelente matrimonio. Esta es la cuestión.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

SANTORAL

18. ✠ Diumenge III de Pasqua. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. Dilluns. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. Dimarts. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. Dimecres. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

22. Dijous. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. Divendres. Sant Jordi, soldat mr. (s. iv), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i màrtir; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. Dissabte. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

AGENDA

CRÒNICA

Conferència sobre l'eutanàsia. La situació de l'eutanàsia va ser presentada diumenge 21 de març a la parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat, amb l'assistència d'una cinquantena de persones. La conferència de Mn. Xavier Sobrevia, rector de la parròquia de Sant Antoni Maria Claret i doctor en Medicina, va ser organitzada pel grup de pastoral de la Família i Vida de l'Arxiprestat de Sant Boi i portava per títol «Eutanàsia: dilema ètic. Davant la vida..., davant la mort». S'hi va explicar en què consisteix l'eutanàsia, les referències que hi fa el Catecisme de l'Església Catòlica, la situació a Holanda sobre aquest tema i l'aplicació de les cures paliatives. Les persones van rebre les explicacions amb molt interès i amb ganes d'aprofundir més sobre el tema.

Conferència del bisbe Agustí als preveres de Tarragona. El passat dilluns sant, 29 de març, després de la Missa del Crisma a la catedral tarragonina, el bisbe Agustí pronuncià una conferència amb motiu de l'Any Sacerdotal, adreçada als sacerdots d'aquesta diòcesi.

Diumenge de Rams. Les celebracions de Setmana Santa van començar a la catedral de Sant Llorenç el dia 28 de març, amb la multitudinària benedicció de Rams a la plaça de la Vila de

ESGLÉSIA DIOCESANA

Nova carta pastoral del bisbe Agustí. El passat dimecres sant, 31 de març, a la conclusió de la Missa del Crisma, el preveres i diaques reberen la segona carta pastoral del bisbe Agustí. En ella, recull les seves reflexions sobre el ministeri sacerdotal, fruit de les entrevistes personals que ha mantingut amb cadascun dels capellans i diaques diocesans des del passat mes d'octubre, en el marc de l'Any Sacerdotal proposat per Benet XVI. A la Missa del Crisma els preveres van renovar les seves promeses sacerdotals, amb un significat més especial encara per als qui celebraven els cinquanta anys de la seva ordenació: Mn. Enric Aymerich, Mn. Jordi Bertran, Mn. Ferran Bueno, Mn. Lluís Portabella; i per a Mn. Joan-Ramon Marín, pels 25 anys. Enguany, també Mn. José Luis Moure celebra els 25 anys de la seva ordenació diaconal i el P. Manuel Villares, sdb, com a sacerdot.

Sant Feliu de Llobregat, per part del bisbe Agustí.

AGENDA

El bisbe Agustí al Camerun. Del 29 d'abril al 7 de maig el bisbe Agustí, acompanyat pel delegat de Missions, Mn. Manel Roig, i el secretari general i canceller, Mn. Joan Pere Pulido, visitarà Mn. Francesc Pausas, sacer-

dot missioner de la diòcesi present al Camerun des de 1996, per tal de conèixer *in situ* la seva tasca pastoral. La iniciativa es pot enquadrar també en el context de les entrevistes personals que el bisbe Agustí ha mantingut amb cadascun dels capellans i diaques diocesans des del passat mes d'octubre, com a signe i expressió de proximitat i de col·laboració estreta amb cadascun d'ells.

Vetlla de la Mare de Déu de Montserrat. 26 d'abril, Basílica de Santa Maria de Montserrat. A les 21 hores comença ja la prevetlla i a les 22 hores la vetlla pròpiament dita, amb el títol «Caminem amb Maria vers el Crist». La vetlla serà presidida pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'estat del Vaticà.

Beatificació del P. Josep Tous.

El proper diumenge 25 d'abril a les 10.30 hores tindrà lloc la beatificació del fundador de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor, a la Basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona. La primera fundació del religiós d'Igualada va ser precisament la de Capellades, considerada per això la casa bressol de la congregació. També tenen presència a la nostra diòcesi a la localitat de Pallejà, on tenen noviciat i residència.

CULTURA

Concert d'inauguració del nou orgue de Montserrat. Diumenge 25 d'abril, a les 18 hores. Assistirà el cardenal Bertone, present a casa nostra amb motiu de la beatificació del Pare Tous.

ECO DE LA PALABRA

Lapidación de la Iglesia (1)

El alud de críticas y denuncias que estamos recibiendo en la Iglesia nos hacen sufrir y nos entristecen profundamente. Despiertan interiormente muchas sensaciones e interrogantes, que han de tener su lugar en la reflexión y en la plegaria.

Así, reflexionando y orando, recordé un texto del conocido teólogo Karl Rahner, que en su día, me impresionó y que hoy puede resultar iluminador. Escribió en 1947, en su artículo «Iglesia de los pecadores»:

«Los eruditos de la Escritura y los fariseos —de los que hay, no sólo en la Iglesia, sino por todas partes y con todos los disfraces— arrastran otra vez ante el Señor a la “mujer”... y la acusan de haber sido pillada cometiendo adulterio... La mujer no podrá negarlo. Es un escándalo. No hay nada que disimular. Piensa en sus pecados, que realmente ha cometido y olvida la escondida y manifiesta magnificencia de su santidad. Pero no quiere negar nada. Es la pobre Iglesia de los pecadores. Su humildad, sin la cual no sería santa, sólo sabe de su culpa. Y está ante aquel, al cual ha sido confiada, ante aquel que la ha amado y se ha entregado por ella para santificarla, ante aquel que conoce sus pecados mejor que quienes la acusan. Pero él calla. Escribe sus pecados en la arena de la historia del mundo, que pronto se acabará y con ella su culpa... Y condena la mujer sólo con el si-

lencio de su amor, que da gracia y sentencia libertad. En cada siglo hay nuevos acusadores de esta mujer y se retiran una vez y otra, comenzando por el más viejo, uno tras otro. Porque ninguno de ellos estaba sin pecado. Y al final el Señor quedó solo con la mujer. Y entonces se levantará y mirará a la adúltera, su esposa, y le preguntará: “¿Dónde están...?” El Señor se le acercará y le dirá: “Tampoco yo te condenaré.” Besaré su frente y le dirá: “Esposa mía, Iglesia santa”».

Este texto está en el trasfondo de otro artículo del mismo teólogo, «Iglesia pecadora, según los escritos del Concilio Vaticano II» (1966), que muestra cómo el Magisterio reconoce, con una buena lista de Santos Padres de la tradición y de grandes teólogos del siglo xx, que la Iglesia es a la vez santa y pecadora. Entre estos teólogos destaca uno más atrevido y fiel a la tradición de los Santos Padres, que en su libro sobre la Iglesia, titulado *Sponsa Verbi* (Esposa del Verbo), explica que ella es también *Casta meretrix*.

Pero lo que nos interesa, en primer lugar, a propósito de esta aplicación feliz de la escena del Evangelio de san Juan (8,1-11) a la experiencia de la Iglesia, es el contraste entre las miradas de los acusadores y la de Jesucristo. La Iglesia es como la mujer denunciada. Los acusadores van con la ley en la mano y, según la ley, ellos tienen toda la razón. Por tanto, debe ser castigada (otra cosa es

la última intención de los acusadores, que según el evangelista, era muy otra). La mirada de Jesús es radicalmente distinta. Entre las dos, la Iglesia ha vivido y vivirá siempre.

—Estamos expuestos a la mirada de la sociedad y castigados por el vocerío de acusaciones, que tal vez tienen razón, al menos en parte. No negamos nuestros pecados, ni osamos levantar la cabeza, dispuestos a cumplir la ley.

—Pero lo más importante es ante quién estamos nosotros: nuestro ser más auténtico, quienes somos verdaderamente nosotros, se manifiesta ante otra mirada y bajo otra palabra.

—Jesús nos mira con justicia, con verdad y con amor: la conjunción de estas virtudes es la verdadera sabiduría.

No hay que insistir lo que el Papa Benedicto XVI nos ha recordado: la Verdad se realiza en el Amor y el Amor vive en la Verdad. ¿Cuál es la verdad de los hombres? ¿Cuál su amor? Hemos de saber responder a la ley humana, a pesar de que, como decía el rey David, preferimos caer en las manos de nuestro Dios, antes que en las de los hombres.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat